

Krepka v Terezijine stopinje

Melimo v družbi svete Terezije Deteta Jezusa.

Mesečni namen molitve, določen od sv. očeta: Zedinjenje vzhodnih častilcev Bogorodice.

Mesečna vaja: Zaupaj neomajno kot sv. M. Terezija v neskončno Usmiljenje!

Posebni namen Terezijine družine: Za svetost vseh naših duhovnikov in redovnikov.

*

TEREZIJINA MISEL: „Spominjate me prav majhnega otroka, ki poskuša stati, a še ne zna hoditi. Na vsak način hoče dospeti na vrh stopnic, Malo nogo dviga, da bi dosegel prvo stopnico. Brezploden napor! Vedno zopet pada in ne more priti naprej. Bodite vendar tako malo dete! Dvigajte svojo malo nogo na stopnice popolnosti s tem, da se vadite v vseh čednostih. A nikar si ne domišljajte, da boste zmagali to prvo stopnico. Ne, Bog zahteva od vas samo dobro

voljo. Z vrha stopnic gleda z ljubeznijo na vas. Nekega dne bo, ganejen od vaših brezuspešnih naporov, prišel sam doli po stopnicah k vam, vas dvignil in ponesel v svoje kraljestvo, kjer ga ne boste več zapustili. Če pa nehate dvigati svojo malo nogo, vas bo pustil še dolgo na zemlji.

Če hočemo hitro napredovati na poti ljubezni, je edino sredstvo to, da ostanemo vedno prav majhni.

(Nasveti in spomini)

Pod skrivnostnim vplivom

Konec

Medtem pa je Mala Terezija, ki bi jaz brez nje še, danes bil brezverec, že odločila in izbrala najbolj odvratnega grešnika v vsem okolišju, da ga pripelje v božje naročje.

Potekla sta komaj dva tedna, odkar sem prebral Povest duše, in v moji duši se je pričela pod skrivnostnim vplivom, ki mu nisem vedel izvora, čudovita sprememba.

Vera v Boga se mi ni zdela več kot prej največja blaznost, nasprotno, večkrat se mi je porajala medla želja, da bi se nekoč spreobrnil h krščanstvu. Ker je bila ta želja vedno vztrajnejša, sem sklenil, da ne bom odločal prej kot čez eno ali dve leti.

Ljuba svetnica pa me ni marala puščati tako dolgo v dvomu: že dva tedna po onem sklepu sem po rokah ne-

kega svetega duhovnika, apostola z res zlatim srcem, ki mi ga je svetnica po čudnih naključjih poslala na pot, prejel sveti krst, naslednji dan pa, potem ko sem se spovedal, še sveto obhajilo.

Z ozirom na mojo starost in na moje prejšnje življenje, Vam ne bo težko, prečastita Mati, razumeti in prav oceniti čudovito delo, ki ga je Angel iz Vašega Karmela dovršil v moji duši...“ Tako pismo M. Agnezi.

Ko nam toliko bratov in sester medli v slepoti in propada v neveri ali celo v sovraštvu do Boga, jih izročimo vse sv. Tereziji. Zaupno pa vztrajno jo zanje prosimo z molitvijo in z žrtvami, kakor nam veleva tudi dobra Fatimska Gospa presv. rožnega venca.

Le po Terezijini poti

Po Fátimi je Marija spregovorila svetu. Kaj pa sv. Terezija Deteta Jezusa? Mu ima mar tudi kaj povedati?

Kar gotovo. In še mnogo. Mirno smemo zaupati, da ima Bog prihranjene še prav velike načrte za sv. Malo Terezijo.

Četudi je sredi vojskinega hrupa na vitez stopila nekoliko v ozadje, bo kmalu spet napočil njen čas. Svet je že veliko govoril in pisal o njej. Tudi globokih in učenih reči. A vse to daleč ne doseže tega, kar je napisala sama v Povesti duše. Te pa doslej še nihče ni izčrpal, je zajel do dna. Tako bogata zakladnica je. „Že dva in trideset let jo proučujem,“ trdi poklicen bogoslovec, „pa vsak dan odkrivam v njej nove globine in nauke. Ni še izšlo delo, ki bi dokončno izčrpalo in dognalo vse osnovnice njenega nauka in razčlenilo in pojasnilo vse dogmatične temelje njene pobožnosti in svetosti.“

Bogu se nikoli ne mudi. Bo že prišel pravi trenutek. Morda je že blizu. Da posveti svetu v njegove sedanje temine in ga po Terezijini „varni poti“ pripelje v novo življenje.

Sv. Mala Terezija je svojski lik svetosti. Čisto različna od svojih sodobnikov sv. Janeza Boska in sv. Geme Galgani, se ne odlikuje ne z dobrodelno delavnostjo prvega ne s trpljenja polnimi zamaknjenji druge. Mala Terezija ne razkazuje toliko dela in sadov svetosti, kolikor pota in sredstva do nje.

Svoje razsvetljenje zajema iz sv. evangelija in iz globin svoje duše. Naravnost presenetljivo se zna to štirindvajsetletno dekle poglobiti v razodetje ter v človeško srce. Znan je dogodek dobrega duhovnika, ki je dejal Piju X.: „Kaj pa je ta s. Terezija vendar storila velikega? Nič.“ In Pijev odgovor: „Kaj je storila? Pojdite in proučite še enkrat bogoslovje od začetka.“

Mala Terezija je učenka Velike Terezije in sv. Janeza od Križa, dveh velikanov duhovnega življenja.

Če skušamo prav na kratko zajeti Terezijin nauk o svetosti, si moramo priklicati v spomin sledeče njene misli.

Kaj je človek spričo Boga? Nič sam iz sebe; kar je, je dar božje dobrote. Bog ga pa hoče izpopolniti še z novimi da-

rovi (nadnaravnim življenjem, slavo). Človek naj jih samo sprejme, se Bogu podvrže, Ga ljubi — prostovoljno. Svobodna volja, to je edino, kar more človek pokloniti Bogu.

Vse druge darove, razen tega, človek izgubi, če greši. Greh tako rekoč človeka poniža pod ničlo. Bog bi ga lahko prepustil njegovim usodnim posledicam. Pa ne: z ganljivo očetovsko ljubeznijo se ga usmili in ga odreši. Tako je človek spet dar božjega

M. Elizabeta

MOJA POT JE VARNA

Strma so nebeška pota,
trnje jih pokriva;
levo, desno jih zaslanja
križev meja živa.

Tudi jaz v življenju kratkem
sem to pot hodila,
toda z rožami sem trnje,
z zlatom križ pokrila.

Pot v nebesa je zlatila
meni luč oltarna;
moja pot je pot ljubezni,
moja pot je varna.

usmiljenja. Človek naj ga samo sprejme, se mu podvrže in vzljubi Boga ponižno in z zaupanjem. Kako jih ljubi, te dve čednosti, kako jih neguje in priporoča Terezija v svojem življenju!

In dalje. Človek pa se na žalost naravnost upira božjemu usmiljenju. Tako je. Isti napuh kot že v paradizu.

Raje pravi: „Ne ubranim se grehu; podam se,“ kot pa bi dejal: „Sam se ne ubranim grehu: zato se zatečem k Bogu!“

Saj skušnjava ne traja dolgo. Človek ima tudi mirne in jasne ure, v katerih se zaveda svoje grešnosti, se je sramuje in želi vstati. Tedaj bi moral reči: „Padel sem, ker sem tako slab. A nisem sam: božje usmiljenje mi steza svoje roke. Vanj se zatečem po poti, ki mi jo kaže (z molitvijo, zakramenti, v ponižnosti in zaupanju, s stanovitnostjo in z vso svojo dobro voljo).“

Ne pa obupavati nad svojo slabostjo! To, pravi Terezija, hudo žali Boga ravno v tem, kar ima najlepšega: v njegovem usmiljenju. Obupavanje zavre, onemogoči vse nadaljnje božje milosti. Obup je dušna smrt.

Zato je svetnica tako tenkočutno poslušna božji usmiljenosti. Zato se ji izroča in neprestano prosi, naj se razlije nanjo, ko jo tako mnogi zametavajo.

Medtem ko nas ravno to usmiljenje božje najbolj želi posvetiti! Posvetiti po isti poti, po kateri nas je to usmiljenje nekoč odrešilo: s trpljenjem, z žrtvijo, najbolj še z notranjo žrtvijo, ki jo svet najmanj ceni in razume, z odpovedjo sebi, svojim nagonom in željam...

Pa naj terja od nas, kar hoče, uči Terezija z zgledom in besedo, saj je — usmiljenje samo, ki želi žrtev od nas... Nikoli ne zahteva nemogočega ali preveč. Treba se mu je samo izročiti, popolnoma predati, prositi ga, naj nas ugrabi in popolnoma osvoji. Tako postane usmiljena božja ljubezen človeku dvigalo, ki ga pritegne do sebe.

Tako dela Mala Terezija. Od tretjega leta naprej ni odrekla božjemu usmiljenju nobene žrtve, nobenega premagovanja več.

Tako tudi Bogu zadoščuje. Dobro pozna čudovito skrivnost občestva svetnikov. Ve, da čim bolj bo sama sveta, tem več svetosti, milosti se bo po njej razlilo tudi na druge, na mnogo src, na nešteto duš vse tja do konca sveta...

Taka je Terezijina pot do svetosti. Tako tudi nas uči. Oprta na božje usmiljenje hoče na vsak način postati svetnica. V neprestani križani zataji in zaupni molitvi očiščuje svojo dušo, svoje srce do polnosti Kristusove ljubezni.

Zdaj bi jo lahko Bog proslavil tudi z zunanji deli in čudi svetosti. Pa je ni. Ne dokler je bila na zemlji. Ta naj jo veličajo šele v nebesih in tako potrdijo njen nauk.

Na zemlji pa je njena naloga samo ta, da nas navaja k svetosti in nam z besedo in zgledom pokaže lahko in varno pot do nje.

Svet, ki trpi in blodi v grozni krizi, to pot zameta, se ji smeje, ker je ne pozna. Pa se bo kmalu pokazalo, in se že kaže, da le lastno posvečenje posameznikov z milostjo more rešiti človeštvo popolnega propada.

Srečko Zamjen.

Dr. V. F.

Razgovor o rožnem vencu

Bil je iz mesta. Videl sem, da bi bil rad lepo služil Bogu, ali polno težav ga je motilo. Pod njimi je bolj trpel sam kakor njegova služba Bogu, ki vendar gleda najprej na dobro voljo. „Ti ne veš,“ me je kar malo razburjen nagovoril zadnjič v bližini stolnice, kako mi je odveč gledati rožni venec v rokah ljudi tam pred Marijino sliko. Ali ne bi mogli lepo priti kakor jaz, stati in klečati pred milostno podobo in v svojem srcu izrekat vse, kar bi Mariji radi povedali. Sedaj pa to mehanično preštevavanje jagod, saj nismo kje v Tibetu, kjer mislijo, da bodo z vrtenjem molitvenih mlinčkov in na njih navezanih molitev prisilili bogove, da se

bo svet začel vrteti, kakor bi ljudje hoteli. Vsak naj vendar iz sebe, iz svoje notranjosti da Bogu najlepše, kar ima, ne pa tako...”

„Danes si pa res hud,“ sem mu začel previdno ugovarjati; „ne vem, če bom znal prav pomiriti dušo, ki je razviharjena v »sveti jezi«. Mislim, da delaš trojno krivico tem ljudem, ki molijo rožni venec pred Marijo. Najprej jim jemlješ svobodo, z Bogom in Marijo se pogovarjati, kakor bi sami radi. Potem jih obsojaš, da molijo mehanično, četudi v duše ne vidiš. Tretjič pa jim zameriš nekaj, kar jih je Marija sama učila. Tako hiter v svojih sodbah ne bi smel biti...”

„Razloži mi prijatelj,“ me je prijel

za roko, „krivičen ne bi rad bil, res ne.“

„Glej, vsak človek je svet zase. Prepričan sem, da se niti dva na enak način ne obračata na Boga v svojih potrebah. Če je kaj res osebnega, samostojnega, je to molitev, ki je pogovor z Bogom. Kakor ti sam želiš, da ti v tem oziru drugi pustijo svobodo, tako te drugi prosijo, da spoštuješ njihovo svobodo pri molitvi. Naj kleče ali stojc, molijo rožni venec ali ne,

to je njihova stvar; na tebi pa je, da jo spoštuješ in sicer visoko spoštuješ. Če je kdo vreden spoštovanja, je to človek, ki moli, saj je to največje in najlepše, kar sploh delati more.

In če tolika množica najboljših ljudi prav z rožnim vencem najlaže in najlepše moli, zakaj bi jim tega ne privoščil in ne spoštoval rožnega venca v njihovih sklenjenih rokah. Menda si prisostvoval kdaj lepi operi Igralec naše ljube Gospe. Ni znal tako častiti Marijo kakor drugi patri, saj je naravnost iz cirkusa stopil v samostan. Pa je vstal ponoči in po svoje častil Gospo, s plesom in akrobacijami, pred njenim oltarjem. In Marija se je ljubезnivo sklonila k njemu, ne pa k ozkosrčnemu samostanskemu predstoj-

niku, ki se je pohujševal tam za stebrom na koru. Spoštuj svobodo svojega bližnjega, najprej pri molitvi, to je nauk zgodbe.“

„Če pa vidim, da je to samo nekaj zunanjega in se mi zdi, da kar žali Boga“, mi je že jezno ugovarjal, saj ga je zbolelo, da sem mu očital, da ne spoštuje svobode svojega bližnjega.

„Ne sodi prehitro in po videzu“, mu odvrnem. „Saj imaš prav, da s Kristusom odklanjaš tiste, ki Boga časte samo z ustnicami, njih srce pa je daleč od njega. Toda, kadar pa sodeluje tudi srce, je taka ustna molitev lepa in Gospod sam jo je učil v očenašu. Ali si ti moreš misliti, če gledaš te obraze zaskrbljenih ljudi vseh vrst pred Marijino podobo, ko jim drsijo istočasno rožnovenske jagode skozi prste, da molijo samo na zunaj, da samo brbljajo, da je njihovo srce daleč od Marije? Verjamem, da se sam ustrašiš pred tako mislijo, saj vendar takoj vidiš, kdaj moli duša, kdaj pa je to samo zunanost. Verjemi mi, prijatelj, da ljudje ne jemljejo v roke rožnega venca zgolj zaradi videza. Tisti s praznimi dušami, ki bi to storili iz formalnosti, se iz strahu pred ljudmi prav te formalnosti rožnega venca najbolj boje, saj še vedno pomeni pogumno dejanje, kdor javno jemlje v roke sveti molek.“

Zato verjemi, da tem molilcem pomeni rožni venec pesem duše, ki je vsa pri Bogu in pri Mariji, ko spremlja samega Jezusa skozi veselje in žalost prav v nebeško slavo. Ali moreš, misliti, vprašam znova, da je uganjal hinavščino ali goli videz mož, ki je v noči pred smrtjo vzel v roke rožni venec in ga molil kot še nikoli. In da bi bila daleč od Boga duša matere, ki se z rožnim vencem v roki bori z Bogom za svojega otroka... Verjemi: ljudje, ki molijo pri nas rožni venec, ga molijo iz notranje potrebe in njihova polna duša rada in lahko zveni ob tako bogati molitvi, polni ponižnosti, zaupanja in žive vere. Rad pritegnem Langbehnu, da je molitev rožnega venca prazna za tistega, ki je sam prazen. To velja na splošno; nikakor pa ne mislim tebe, saj te vendar poznam in rad verjamem, da nekateri rožni venec težko molijo, ker so pač drugačne narave. Zdi se mi pa,

da bi se bilo treba za tako lepo molitev kar lepo prisiliti.“

Beseda ga je zbodla. Da di se dalo samega sebe ali koga drugega prisiliti k določenim molitvam, ne, to mu ni šlo v glavo... Zato sem pohitel z razlago.

„Ali tebi nič ne pomeni to, da so v rožnem vencu stoletja ljudje našli tolažbo v najhujših urah? Ali ti ni mar tega, da je ta poslednja molitev ožarila zadnjo uro foliko slovenskih mater? Mene pa bi bolj kot vse drugo nagibalo k molitvi rožnega venca dejstvo, da ga je ob priliki zadnjih prikazovanj vedno Marija nosila s seboj, melila in učila moliti tiste, katerim se je prikazovala. Tako je bilo v Lurdu, tako v Fátimi in tako v Banneuxju v Belgiji, kjer se je prikazala ljubeznivo kot »mati ubogih«.

Marijino naročilo »Molite!«, ki ga je dala večkrat ob teh prikazovanjih, otroci, ki so jo videli, razumejo ved-

no predvsem v tem smislu: Molite sveči rožni venec! Začno ga moliti, tako lepo in pobožno, kakor so videli Marijo. Od takrat naprej sta Lurd in Fátima in vsi, ki zaupajo v Marijo, radi njiju v znamenju rožnega venca in foliko bolj, čimbolj smo željni in potrebni Marijinega varstva. Ali tebe Marijino naročilo in zgled res ne prepriča, da je božja volja, da se prav te molitve okleneš? Ali ti veličasten odgovor vernih množic, ki vzamejo v roke rožni venec in z njim nastopijo romarsko pot skozi solzno dolino pod Marijinim varstvom res nič ne pove? Vsak pomislek zoper rožni venec bi moral odpasti, če ga Marija sama moli in želi, da ga molimo.“

Zadel sem na pravo struno, ker Marijina prikazovanja priznava. Zadnjič sem mimogrede opazil v stolnici rožni venec tudi v njegovi roki...

* *

Alma

Nazaj h Keistusu

II.

Kaj praviš ti nato, slovenska mati, ko se vrne tvoja hčerka iz mesta vsa spremenjena? Ali je tvoja ljubezen res tako slepa, da ne vidiš, kako je tvoj otrok pozabil na molitev? Da ga je sram, kadar je treba odločno nastopiti proti onim, ki blatijo Cerkev in duhovnike! In čita vse, kar koli dobi v roke, in si zastruplja mlado dušo... In ji ni mar več niti nedeljske maše, in bi ti lepe slovenske planine danes oskrunjene z grehom in nedolžno krvjo, mogle zaupati marsikatero žalostno skrivnost, ki jo je tvoja hčerka skrila pred teboj. Morda si često v noč jokala in tožila, ko si opazila, kako venejo rdeče rože na njenih licih. In si še čakala, še si slepila sama sebe: saj je mlada... In če se rada zavrti, kdo bi ji tega ne privoščil.

Uboga mati, ki si svoji ljubljenci v tako slepi ljubezni zidala srečo. Kako grenka so bila potem tvoja razočaranja: „Oh, zakaj je moralo priti tako, zakaj?“

Ne vprašaj, ne ti, ne druge slovenske matere, zakaj je moralo priti tako. Ko je v večerih izostala molitev rožnega venca, ko smo se oddaljili od obhajilne mize, kjer edinole bi mogli pre-

jemati moč za to pezo življenja, se je začelo temniti v nas. Morda smo šli v cerkev iz raznih ozirrov in okoliščin, misli so bile daleč, daleč. Vsa zunanost je bila slika revne notranjosti: dušne otopenlosti in brezbriznosti. No, pol ure, če se udobno sedi, se že prestane tudi tisto dolgočasje med mašo. In želja za željo, vse morajo biti izpolnjene. Hčerka hoče biti vedno lepša. Po vseh sredstvih sega, da bi povzdignila svojo zunanost, dokler se ne zmaliči v pravo, poslikano lutko. V duši pa se temni. Zar čistosti in preprostosti ugaša, svet strastno sega po njej, dokler mu ne postane žrtev in sužnja.

Devetletna Terezika ga je že spoznala. Sama pripoveduje: „Tri mesece po mojem ozdravljenju me je vzel očka s seboj na prijetno potovanje. Prvič sem začela spoznavati svet. Obdajalo me je veselje in sama sreča. Občudovali so me in razvajali: življenje se mi je v teh štirinajstih dneh pokazalo v najrožnejših barvah.“

Odkrito povem in priznam, da me je tako življenje mikalo. Kako premeteno zna svet služiti Bogu, ne da bi bilo treba opustiti svetno veselje. Eno pa pri

tem pozablja: Postavo smrti. In vendar smrt je prišla. Nepričakovano je strla življenje mnogih, ki sem jih takrat spoznala. Pokosila jih je v zorni mladosti, v bogastvu in sreči... Kje so sedaj? Kaj jim sedaj koristijo vsi gradovi in vse, kar so v svoji sreči uživali? Res: „Ničemurnost nad ničemurnost in vse je ničemurnost, razen Boga ljubi ti in njemu edinemu služiti.“ Vem, Bog je hotel, naj nekoliko pogledam v svet, preden bo prvokrat prišel v moje srce. Na svojo roko in za vedno naj bi se odločila, katero pot bom ubrala.“

Kdo se ne bi čudil modrosti male svetnice! Že v jutru življenja je spoznala, da je samo dvoje poti dano duši na izbiro: v svet — ali k Bogu! Nič ni oklevala. Odločno je stopila na ozko pot kreposti.

In tako je bilo vse njeno življenje ena sama misel na Boga, en

sam akord tiste globoke sreče, ki je samo v Bogu.

So trenutki, ko se zgosti krog človeka mrak, ko postane človek zbog svoje nemoči nenadoma ves neboljen. Tedaj išče okrog sebe opore, da bi se naslonil na njo vsaj za hip. Danes pa so se ti trenutki raztegnili v dolgo, neprodirno noč. In vse človeštvo išče opore, ko čuti, da se pogreza v kaos. Kje je rešilna roka, ki bi ga mogla dvigniti?

Nad vso temo in bedo, nad vsem obupom in grozo današnjih dni, glej njen mirni, lepi, odmaknjeni obraz. Iz mraka in miru, iz razkošja in siromaštva naših cerkva — se smehlja sv. Mala Terezija. Glej, kako ji trepeče na ustnicah ljubeča prošnja do tebe, do mene, do vseh:

„Nazaj, nazaj h Kristusu! On vas čaka, poln ljubezni, usmiljenja in — odpuščanja.“

S. Darina

V vavstvu Male Kraljice

11.

Dnevi so potekali. Bolnik je visel med življenjem in smrtjo. Ofka je vidno pešala ob njem. Sestra Vincencija je molila in materinsko skrbno stregla. Že prvi večer je skrivno položila čudodelno svetinjico pod bolnikovo blazino. Naj pomaga ona, Devica mogočna. Trdno je zaupala vanjo. Tako iskreno je želela, da bi mogla še kdaj izkazovati ljubezen svojim sorojakom, bratom in sestram iz daljne ljubljene domovine, ki je preživela tako krvave čase. Zdaj more in sme. Čisto je pozabila nase in z vso požrtvovalno dobroto mislila in delala za druge. Nihče ni vedel za njene želje, nihče ni vedel, od kod in kdo je. — O pač, Ofka je slutila, je tiho obéudovala in ljubila. Ob njej se je zdela varna in mirna.

Vsak čas ponoči in podnevi je prihajal zdravnik, vsakikrat je odhajal bolj resen in žalosten. Očetovsko dober in in čisto nenavadno naklonjen pa je postajal Ofki. Sto drobnih pozornosti je našel, da jo je razveselil. Nežno jo je pripravljaj na težki udarec, ki jo skoraj gotovo čaka. Ofka si ni vedela pomoči, zdaj ji je pač on edini prijatelj — in dobra, zlata sestra Vincencija.

Še štiri dni voznje in pristali bodo v večjem južnem francoskem pristanišču. Tam daleč se je že videla suha zemlja. Potniki so jo navdušeno pozdravljali. Stanko se ni nič več menil za veselo vest. Bolezen je neusmiljeno rušila mlado, bogato in toliko obetajoče življenje.

Tisto noč si je zaželel Ofke. Rahlo jo je poklical in prosil, naj sede poleg njega. Velike, globoko udrte oči so iskale njenih. Deklica je zajokala in ga z vso prisrčenostjo objemala: „Stanko, moj edini, dobri!“ Stanko pa ji je šepetaje pripovedoval: „Nisem mislil, da bom umrl. Zdaj čutim, da bom. Ofka, zdaj vem: Bog je in on je obiskal našo družino hudo, zelo hudo. Razkropil nas je, vse smo izgubili, toda midva z očkom sva kljubovala. Še imamo v domovini zemljo, to je najdražja posest. Ofka, imamo dom in upal sem, da se midva vrneva — midva mlada — zato sem te iskal. —“ Močan kašelj mu je ustavljal besedo. Duša se je trgala v slovesu in hrepenenju. „Stanko moj, saj pojdeva,“ je ihtela Ofka in rotila nebo in zemljo, naj ji pomagata. O kje je zdaj njena Mala Kraljica, zdaj v tej bridki uri. »Ne pojdeva, Ofka. Sama pojdeš, meni pa napraviš grob tam pod zelenimi Karpati in mamiči in babici

in morda tudi očku. Ko sem se poslavljaj, je bil v gorskem zdravilišču v Z., strit in bolan. Če te počaka, Ofka, mu povedj vse in ga pozdravi in reci, da ... da je imela babica, ki je verovala in molila, prav ...“

Stanko je z oslabeledo, shujšano roko segel po velikem ovoju na mizici. „Tu, Ofka, je napisano vse, kar ti nisem mogel povedati. Zdaj pa pojdi k sestri Vincenciji in reci, da sem pripravljen.“

Dolgo govorjenje ga je močno utrudilo. Zaprl je oči in težko hropel. Ofka bi se najraje vrgla čezenj in umrla z njim. Kako to, da mora prav ona biti vedno sirota?

Sestra Vincencija pa je med tem že pogrnila mizico z belim prtom in položila nanjo križ. Nekje je dobila drobnih, svežih rožic in posula z njimi dragoceni križec. Iz vsake njene kretnje je dihala ljubezen. Bolnik jo je mirno opazoval. V teh dneh je izvojeval svoj največji boj na zemlji, boj s samim seboj. Utrujena duša se je vračala v božje naročje. Čudo-

delna svetinjica je izvršila svoje sveto poslanstvo.

Jutranja zarja je rdela na daljnem obzorju, ko se je na hodniku pred kabinami prvega razreda oglasil droben zvonček. Gospod Jezus je prihajal k svojemu ubogemu, izgubljenemu bratu. Sestra Vincencija in Ofka sta klečali ob vhodu s prižganimi svečkami. Stanko je živo mislil na dan svojega prvega svetega obhajila v v domači kapelici. Da, tedaj in danes? Bolečina je nekam izginila. Božji obisk je potolažil in pomiril obupujoče mlado srce, da se je vdalo in izreklo svoj, da Gospod, čeprav slabotno in le njemu slišno.

Zunaj so bili še vedno prelepi jasni dnevi. Bližali so se pristanu.

Tudi Stankova življenjska ladjica se je umirila v božjem pristanu. Zadnji viharji so se zaganjali v bela jadra, na katerih je blestel križ, edino upanje preizkušane deklice, ki je jokala ob komaj najdenem in tako iskreno ljubljenem bratu. Čudno, nerazumljivo skrivnostna so pota in načrti božji. *Še sledi.*

s. z.

V šoli sv. Male Terezije

Ljubezen iz občudovanja

Kaj sodijo rodne setre o svoji sestri svetnici?

Da je bila v vsej svoji preproščini vedno prav »majhen otrok dobrega Boga«. Pri tem pa se je z junaško silo duha odlikovala v vseh čednostih, najbolj seve v onih, ki kot venec obkrožajo duhovno otroštvo.

V vsem pa je bila in ostala »Mala Terezija«. Ta pridevek si je sama nadela malo pred smrtjo. Tako so jo odslej vedno klicali in v tem je njena temeljna oznaka.

Duh otroštva pa ne pomeni, da Terezija ni velika svetnica pred Bogom in pred ljudmi. Ali ne pravi Učenik izrečno, da „Kdor se poniža kakor otrok, tisti je največji v nebeškem kraljestvu“?

Naj te srce vleče k majhnosti ali pa te prevzema želja po veličini, vedno boš našel v sv. Tereziji Def. Jezusa izredno privlačen lik svetosti, ki te bo globoko začudil in kmalu potegnil k posnemanju.

V našem čustvenem svetu je namreč tako, da iz občudovanja navadno prehajamo v ljubezen. Ljubezen pa je posnemovalna: bitje, ki ljubi, se trudi postati podobno ljubljenemu bitju.

Kdor bi vsak dan za nekaj minut vzel v roke Povest duše ter se vsaj nekoliko zamislil in poglobil v bogato in krepkovoljno Terezijino osebnost, je ne bi mogel ne občudovati. Tudi proti volji bi se mu priljubila. Iz občudovanja bi vzcvetela ljubezen, ki bi kaj kmalu pognala in obrodila bogate sadove posnemanja.

Bi li zares rad vzljubil Malo svetnico? Res hočeš vso njeno naklonjenost? Ne zadovolji se tedaj s tem, da se je tu pa tam spomniš ali jo v potrebi kličeš na pomoč. Misli nanjo vsak dan. Premišluj njeno življenje. Poglobi se v njeno svetost, v njene nauke in si jih osvoji za svoje lastno duhovno življenje. Saj je komaj še kak svetnik, ki je njegova pot do svetosti tako lahko umljiva in tako prikupna kot Terezijina. Papež Pij XI., ki jo je dvignil na oltarje proglašal:

„Bog sam, ki obuja velikane svetosti in apostolata, je v tej tako ponižni, tako majhni in tako deviški deklici na tihem izoblikoval dovršeno miniaturo popolne svetosti.“

Ne hodi več ravnodušno mimo sv. Male Terezije. Bog je ni zastonj postavil za učiteljico prav v naš razrvani čas... Vedrega duha in ponižnega srca se ji približaj tudi ti, da še v tebi požene skoraj čudovita „miniatura“ njene dovršene svetosti.

Gregor Mali

Temelj družinske vzgoje

II.

Smrt matere je težka preizkušnja za družino. Koliko družin je popolnoma propadlo, ker so prezgodaj izgubile dobro mater! V družini Martin ni bilo tako. Štiri leta in pol je bila Terezika stara, ko ji je umrla mati.

Nadomestili sta jo starejši sestri Marija in Pavlina, ki ju je mati posebno skrbno vzgajala. Po pogrebu je bilo pet sirot zbranih v sobi. Žalostno so se spogledovale in žalovale po materi. Dobra služkinja je imela z vsemi, posebno z najmlajšima, veliko sočutja. Zdihnila je nad njima: „Revici, sedaj pa nimata več matere!“ Tedaj se je Celina vrgla v Marijino naročje in vzkliknila: „Ti mi boš odslej mamica!“ Terezija pa se je zatekla zaupno k Pavlini in zašepetala: „Moja mamica bo Pavlina!“

Hčeri Marija in Pavlina sta svojo materinsko nalogo odlično spolnjevali. Vsem trem mlajšim sestram sta skrbno nadomestovali mater. Vzgajali sta tako, kakor je njiju vzgajala mati. Z njimi sta molili, hodili k sv. maši, pripravljali jih na prvo sv. obhajilo, z njimi pristopali k mizi Gospodovi. Kako važno je torej, če mati starejše hčere posebno skrbno vzgaja!

Poglejmo sadove te vzgoje! Terezija sama naj nam govori o njih.

Že v nežnem otroškem srcu je čudovito dehtel cvet iskrene ljubezni do Jezusa. Sedem let je bila stara, ko je Pavlina pripravljala Celino na prvo sv. obhajilo. Zadnje tedne ji je polagala na srce, naj misli, kako velik dan se ji bliža: „Od dne prvega sv. obhajila moraš živeti povsem novo življenje!“ Terezija je vse, kar je govorila sestrici, z največjo pozornostjo poslušala. Sklenila je, da bo tudi sama takoj začela s poplavljanjem.

Štiri leta se je pripravljala na prvo sveto obhajilo — pod vodstvom svoje starejše sestre. Zdaj ji je Marija nadomeščala Pavlino. Učila jo je, kako naj se sporime s svetom. Navduševala jo je h gorečnosti v boju in ji kazala palmo zmage. Opozarjala jo je na neminljive zaklade in ji odkrivala pot, po kateri pride do njih.

Zasijal je najlepši dan njenega življenja. „Prišel je Jezus prvikrat v moje srce. „O, kako presrečna mi je bila duša v prvem združenju z Jezusom! Kako sladek je bil prvi Jezusov poljub moji duši!“ Zagotavljala mu je: „Moj Jezus, ljubim Te in se Ti darujem

za vedno!" Iz oči so ji vrele solze blažene sreče. Nebesa so bila tedaj v njeni duši.

Odslej je bil Jezus vsa njena sreča. Samo na to je mislila, samo to želela, da bi smela čim večkrat prejeti Jezusa. In tihi obisk Najsvetejšega so bili njena največja tolažba.

Jezus je bil njen edini prijatelj, ki jo je razumel. Pogovori z ljudmi so jo utrujali. Da bi bila Jezusu podobna, si je želela trpljenja. Ob spoznanju, da jo čaka mnogo prav bridkih križev, ji je srce prekipevalo od tolažbe in sreče.

*

Srečko

Kacmelska roža

XXXIV. POGLAVJE

Pri Leonu XIII.

Papeški sprejem se je vršil v sosednji dvorani. „Leon XIII.“ piše Terezija, „je sedel na visokem prestolu. Oblečen je bil v bel talar in ogrnjen s prav takim plaščkom. Ob njem so stali prelati njegovega dvora in drugi visoki dostojanstveniki. Po predpisih rimskih dvornih ceremonij je vsak romar pokleknil pred svetega očeta, poljubil najprej nožo in nato roko najvišjega pastirja vse Cerkve ter prejel papeški blagoslov. Dva vojaka papeške osebne straže sta se nato lahko dotaknila klečečega in mu s tem dala znamenje, naj vstane in se umakne naslednjemu. Ko je vstal, sta mu pokazala pot v stransko dvorano. Vse to se je vršilo v globokem molku. Jaz pa sem bila tako kot še nikoli prej odločena da spregovorim.“

Najprej so bili sprejeti romarji iz Coutancesa, potem oni iz Bayeuxa in nazadnje še nekateri iz Nantesa. Sprejem se je vršil

brez velikih ceremonij, neprisiljeno kot v družini. Coutanceški škof Germain je svoje ovčice, v veliko njihovo veselje, predstavljal po imenu in stanu, včasih pa je dodal tudi posebne zasluge posameznikov in jih priporočal za poseben blagoslov. Papež je blagoslavljal, povedal vsakemu očetovsko ljubeznivo besedo in delil spominske svetinjice.

Manj srečni so bili romarji iz Bayeuxa, kamor je spadala Terezika. Msgr. Révérony ni bil tako ljubezniv gospod in ni znal svojih ljudi tako prisrčno predstavljati. Držal se je natančno predpisov.

Stoječ na papeževi desnici, Terezike ves čas ni izpustil iz oči. Ali je slutil Terezikin sklep ali pa ga je bral na njenem obrazu? Dejstvo je, da je prav tedaj, ko sta se sestri Martin bližali papežu, glasno oznanil, da najstrože prepoveduje nagovoriti sv. očeta.

To je bil hud udarec. Vsakemu drugemu bi upadel pogum. Razburjeno utripa Tereziki srce. Če uboga, je izgubljeno vse upanje, je zastoj vsa dolga pot v Rim.

Vprašujoče se ozre na Celino. Te očka ni zastoj nazival „drznega otroka“.

„Govori!“ je njen pritajen odgovor.

Naslednji trenutek Terezika že kleči pri papeževih nogah in poljubi čevelj. Ko ji ponudi roko, da bi jo poljubila, jo Terezika zadrži, upre vanj oči, polne vročih solz in zašepeče: „Sveti oče! Prosit Vas moram prav velike milosti!“

Papež se ljubeznivo nagne naprej tako, da se skoro dotika njenega obraza. Zdi se, da ji s svojimi prodirnimi črnimi očmi skuša brati prav na dnu duše.

„Sveti oče, v proslavo svojega jubileja mi podelite milost, da smem že s petnajstim letom vstopiti v karmelski red!“

Torej je le prosila, česar se je bayeuxški generalni vikar Révérony tako bal! Mož menda ni maral govorjenja: v Bayeuxu ti odrečejo, v Rimu pa dovolijo. To je bilo treba preprečiti. Ves nevoljen in vznemirjen se je vtaknil, še preden je mogel papež odgovoriti: „Vaša Svetost! Otrok je še in hoče postati karmeličanka. Predstojniki se še s tem podrobneje ukvarjajo.“

To je zvenelo, kakor da hoče papežu odgovor kar narekovati.

„Prav, otrok moj“, je odvrnil sv. oče, „stori, kakor bodo odredili predstojniki.“

A Terezika ne odneha, ne more. Proseče sklene roki in jih položi papežu na kolena:

„O sveti oče! Če vi rečete ‚da‘, mi ne bo nihče več delal težav.“

Leon XIII. ji zdaj poln ljubezni pogleda globoko v oči in s krepkim poudarkom, kakor bi pribijal vsak zlog, dé:

„Prav, prav... Bodi miren, otrok moj!.. Vstopila boš, če je to božja volja.“

Tako se je spet ognil določenemu odgovoru. Ni odbil pa tudi ne privolil.

Terezika je še hotela govoriti. A so čakali še drugi romarji, da pridejo na vrsto. Oba gardista, sta ji že dala znamenje, naj vstane. Terezika pa še kleči in čaka na odrešilni „da“. Videč, da se sama ne vzdigne, jo primeta za roke in še msgr. Révérony jo je pomagal dvigniti.

„Nisem se namreč ganila od papeževih nog. Roke sem mu sklenjene držala na kolenih. Ko je ljubeznivi sveti oče videl, da me skoraj s silo trgajo od njega, mi je nežno položil svojo roko na ustnice, jo dvignil in me blagoslovil. Njegov ljubeznivi pogled me je še dolgo spremljal.“ (Povest duše 6. pogl.)

Posvetitev Kodeljevega brezem. Srcu Marijinemu

Letošnji majnik je bil ves v znamenju posvetitve družin Marijinemu Srcu. Na Kodeljevem je postalo zelo živahno. Člani preroda so obiskali vse družine in jih povabili k posvetitvi. Razložili so jim njen pomen in razdelili potrebno čtivo za pripravo. V cerkvenih govorih se je poudarjala potreba, da se v tej najbolj kritični uri naše narodne zgodovine z vsem zaupanjem oklenemo Nje, ki je še vedno doslej rešila slovenski narod.

In seme božje besede je padlo na rodovitna tla, le tu in tam na pot ali na skalo. Od 500 družin, kolikor jih je približno na Kodeljevem, se jih je okoli 400 prijavilo za posvetitev. Nekaterim je bilo treba pomagati odstraniti nekatere pomisleke, kot recimo tega, da je posvetitev nekaj tako vzvišenega, da družina tega ni vredna. Res, posvetitev je nekaj velikega in pogostokrat nismo vredni Marijinega varstva in ljubezni, pač pa smo ga

vedno potrebni. Marija nas želi braniti in varovati in je zato v Fátimi izrazila željo, naj bi se družine posvetile njenemu brezmadežnemu Srcu, da bi na ta način dobila pravico in dolžnost pomagati jim.

Ko je v Terezijinem svetišču zadonela prelepa pesem „Spet kliče nas venčani maj“, se je tudi po kodeljevskih družinah oglasila Marijina pesem. Večer za večerom so se zbirali družinski člani pri domačem šmarničnem oltarju in pripravljali srca za veliko milost posvetitve. Vseh štiri sto družin so obiskali duhovniki iz mladinskega doma. Povsod so našli družine v najlepšem razpoloženju, lepo okrašene in razsvetljene oltarčke, umetniške pa tudi preproste Marijine podobe, s katerih je nebeška Mati z božjim Detetom ljubeznivo sprejemala v varstvo naše slovenske družine. Naj njene zdaj tudi ostanejo!

* *

† G. Ludvik Novak

Bilo je sneženo nedeljsko popoldne sredi novembra preteklega leta, ko si se odpravljaj v svoj ljubi domači kraj. Gnala Te je tja skrb za zavod, gorečnost za zveličanje duš, saj si imel čez nekaj dni pridigati pri ce-

lodnevnem češčenju v Košani, vleklo Te je srce med Tvoje znance in sorodnike. Ko bi bil le slutil, kako zelo se je vse zadnji čas spremenilo v Tvojih krajih, kako malo iskreni so postali celo Tvoji najbližji... Tam, kjer si pričakoval varnega zavetja in zvestih prijateljev, prav tam si našel svojo Kalvarijo, doživel najpodlejše izdajstvo.

Natančno informirani o Tvojem prihodu so Te sredi noči odvedli iz-

pod gostoljubne hiše Tvoje sestre v gozd. Rožni venec, ki si ga molil med potjo, je bil Tvoj edini prijatelj in edina tolažba na Tvoji poti v smrt. Ker si bil dober duhovnik in kot tak odločno proti brezbožnemu komunizmu, si moral nastopiti težki križev pot in umreti mučeniške smrti.

Mučenica pa je tudi Tvoja mati, ki je bila tako ponosna na svojega sina duhovnika (morda edina izmed sorodstva), pa ji še do danes niso povedali, da je njen sin dal življenje za vero. Gotovo je vseh osem križev ni tako potrla in upognilo, kot bi jo novica, da so bili njegovi rojaki tisti rablji, ki so njenemu Ludviku vzeli življenje. Njeno dobro materinsko srce pač ne bi mirovalo, če bi slutilo to, kar drugi vedo: da le nekaj ur vstran, nekje na parobku gozda leži truplo njenega sina... O mafi, kako Ti bo pri srcu, ko boš zvedela, da na zemlji nikoli več ne boš pričakala svojega Ludvika. Morda ti bo pa Bog prizanesel s tem trpljenjem in Ti pripravil foliko lep-

še snidenje v nebesih...

Hudo je tudi nam, ki si nam dolgih šest let bil prijatelj in oče, ki si razumel nestanovitno mladost in ji pomagal na poti k vzvišenim idealom. Učinkovita in prepričevalna je bila beseda božja, ki si jo oznanjal v Terezijinem svetišču in imel si mnogo hvaležnih poslušalcev.

Preprosta je bila Tvoja življenjska pot: Vreme, Rakovnik, Veržej, Radna, Mladinski dom na Kodeljevem so bile Tvoje postojanke. Komaj 10 let si delal v vinogradu Gospodovem. A v tem kratek času si storil veliko. Velikodušno si žrtvoval svoje mladostne moči Salezijanski družbi in se izčrpaval pri delu za zveličanje duš. Prav tako velikodušno si daroval tudi svoje mlado življenje za vero in Kristusa. Bil si nam voditelj v življenju, postal si nam svetel vzor v svoji smrti. Ovenčan s palmo mučeništva uživaš neskončno srečo v Bogu. Hvala ti za Tvojo ljubezen in Tvoj zgled!

Dealne

MOSKA NEDELJA. Možje in fantje so si izbrali prvo nedeljo v mesecu za duhovno obnovo. Služba božja ob pol 8 je predvsem zanje, zato naj ženske ne hodijo na moško stran in tudi pri obhajilni mizi naj dajo prednost moškim. Med mašo ubrano prepeva moški zbor pod vodstvom marljivega organista. Dasi je že zdaj lepa udeležba, vendar vabimo še one, ki se odslej še niso udeleževali skupne pobožnosti ob prvih nedeljah. Naj začno vsaj z oktobrom. Začeti je treba, potem bo že šlo.

TUDI ŽENE IN DEKLETA nočejo zostajati za moškimi, zato imajo prav tako na prvo nedeljo duhovno obnovo in njim je namenjena prva služba božja ob 6. Poleg tega opravljajo ob petkih ob 3 pop. pobožnost sv. križevega pota.

V NEDELJO 10. SEPT. se je v naši cerkvi nabralo 3425 lir za nesrečne Borovničane. V primeri z drugimi večjimi farami je to prav lepa vsota in so se Kodeljevčani pokazali zelo velikodušne. Vendar je vse to, kar je Ljubljana ta

dan darovala, le kapljica v morju neštivilnih potreb naših beguncev. Zato naj vsakdo na ta ali drug način še skuša pomagati!

ROZNOVENSKA POBOŽNOST. V oktobru domo vsak večer ob pol 8 skupno molili sv. rožni venec pred izpostavljenim Najsvetejšim; potem pa še litanije in blagoslov. Čim več se nas bo udeležilo te pobožnosti tem hitreje in bolj gotovo bo Bog uslišal naše prošnje za mir.

DVAJSET MINISTRANTOV se pripravljajo za tekmo iz ministriranja. Pripravljenih je tudi dvajset lepih nagrad, ki jih bo razdelil prevzvišeni gospod škof na praznik sv. Terezije 8. oktobra.

VSAKO NEDELJO je ob 3/4 na 9 mladinska služba božja. Opažamo veliko netočnost, zato opozarjamo starše, da pošljejo otroke pravočasno v cerkev. Med mašo je ljudsko petje, ki je postalo mogočno in ubrano, le škoda da poleg dečkov ne poprimejo še bolj tudi ostali verniki. Pri maši ali molimo iz mašne knjižice ali pa pojmo!

Rožni venec v keščanski družini

Med Slovenci je bila že nekdam zelo razširjena molitev rožnega venca. Skoraj ni bilo hiše, kjer ne bi pri vratih ali na steni poleg križa visel družinski molek. Vsak večer so po končanem delu vsi domači poklekili in skupaj na glas molili to prelepo molitev. Žal so se zadnje čase tudi med nami začeli širiti zmotni nauki, ki so krščanskemu življenju nasprotni. Med drugim so povzročili tudi to, da je v marsikateri družini skoraj popolnoma zamrla molitev rožnega venca. Skoraj vsi naši nad petdeset let stari ljudje, posebno tisti, ki so prišli v mesto iz podeželja, vedo še povedati, da so pri njih doma vsak večer molili rožni venec. Sedaj, ko imajo tukaj v mestu svoje družine, pa mnogi pravijo, da za to kar ne morejo najti časa. O, saj so naši predniki tudi mnogo delali in v težkih časih živeli, a za molitev so si vedno vzeli čas...

Marija je v Fátimi naročila: „Ljudje naj vztrajajo v molitvi rožnega venca. Naj molijo vsak dan rožni venec!“ Tudi naš škof, ki jih teži skrb za krščansko življenje vernikov in družin, vedno poudarjajo, naj se zopet obnovi stara slovenska navada, da se posebno po družinah skupno molil rožni venec. Tistih 15 ali 20 minut, ki jih družina za to molitev porabi, ne bo v škodo, ampak vir božjega blagoslova posameznikom, družinam, narodu in vesoljni sveti Cerkvi.

Krščanski starši! Če je v vaši družini še ta lepa slovenska navada — in takih družin je še precej —, ne pustite, da bi prenehala, čeprav bi se nagrmadilo cele kupe nujnega dela!

Kjer pa te molitve ni več, jo znova vpeljite. Začeti je treba, pa bo šlo. Ne bojte se otrok, ki te molitve morda več ne znajo ali ne cenijo in se jim zdi dolgočasna. Začnite! Ko se je bodo privadili, bo molek vsem zopet zvest spremljevalec v življenju, molitev pa vam in otrokom vir tolažbe in moči v težkih preizkušnjah.

Pomnite, da še nikoli ni bil nihče jezen na to, da se je doma v mladosti naučil moliti.

MESEC OKTOBER.

Posvečen je Mariji, Kraljici sv. rožnega venca. Zato je ta mesec zelo primeren za posvetitev družin brezmadežnemu Srcu Marijinemu. Tudi je sedaj v jeseni več časa in se boste družinski člani mnogo lažje zbrali skupaj, da v nedeljo ali kak delavnik zvečer v miru in sveti zbranosti Mariji izročite vso svojo družino z njenimi nadami in križi. Naj bi ne bilo nobene družine v naši okolici, ki se ne bi do konca tega leta Mariji posvetila. Za posvetitev ni treba nobenih drugih priprav kot dobro voljo, čisto srce in v sobi kako Marijino podobo.

Oznanila

ROZNOVENSKA POBOZNOST se o-
pravlja v oktobru vsak večer ob sedmih.
Pred sv. R. Telesom molimo rožni vence
in litanije Matere božje. Vsak, ki se
pobožnosti udeleži, dobi pod navadnimi
pogoji popolni odpustek.

VECERNICE ob nedeljah in praznikih
ter blagoslov z litanijami ob sobotah in
pred prazniki bo odslej ves zimski čas
ob šestih zvečer.

MISIJSKA NEDELJA bo 22. oktobra.
Po vsaki pridigi in litanijah bomo molili
posebno molitev za katoliške misijone.
Tudi vse zbirke bodo to nedeljo za mi-
sijone. Zato naj prav vsak, mlad in star,
prinese v cerkev primeren ne premajhen
dar. Pred cerkvijo bodo ponujali v nakup
misijsko čtivo. Poleg časopisa ali na-
mesto njega boste verjetno vsi kupili
kako misijsko knjižico. Ne bodo drage,
pač pa lepe, posebno Misijonski koledar.

PRAZNIK KRISTUSA KRALJA na zad-
njo nedeljo v oktobru bomo slovesno
praznovali. Ob 10 bo slovesna sv. maša,
popoldne pa pete litanije presv. Srca Je-
zusovega in obnovitev posvečenja člove-
škega rodu presv. Srcu.

PRAZNIK VSEH SVETNIKOV v sredo
1. novembra je zapovedan. Ob 10 bo slo-
vesna sv. maša, prav tako večernice ob
pol štirih. Zvečer bo pa namesto litanij
pobožnost za verne duše, kakor vsako
leto. Molili bomo vse tri dele rožnega
venca.

SPOMIN VERNIH DUŠ 2. novembra:
Ob pol sedmih bo slovesna črna maša
za vse pokojne iz rakovniške okolice.
Združimo se vsi v pobožni molitvi za nje,
ki naše pomoči pričakujejo.

POPOLNI ODPUSTEK, lahko prejme
vsak od 1. novembra opoldne do polnoči
2. novembra, če se spove svojih grehov,
prejme sv. obhajilo in v katerikoli cer-
kvi zmoli šestkrat očenaš, zdravamarijo
in čast bodi po namenu sv. Očeta papeža.
Odpustek prejme vsak tolikokrat, kolik-
okrat gre v kako cerkev in zmoli te mo-
litve. Ker to ni nič težkega, dušam v
vicah pa s tem silno veliko pomagamo,
zato naj bi vsak opravil spoved in šel
k obhajilu že na praznik Vseh svetnikov.

NA VERNIH DUŠ DAN bo zvečer ob
sedmih ura česčenja, kakor vedno
pred prvim petkom.

PRVI PETEK IN PRVA SOBOTA:
skupna zadostilna pobožnost bo ob pol

sedmih. V soboto nikar ne zamudite skup-
nega premišljevanja o rožnem vencu!

ZAHVALNA NEDELJA, prva v novem-
bru. Po maši bo zahvalna pesem. Za-
hvalimo se Bogu za vse prejete dobrote
tako, da pomagamo revežem z deli kr-
ščanske ljubezni. Priložnosti za to je ved-
no dosti.

ZGUBLJENO — NAJDENO. Ljudje so
zadnje čase postali zelo pozabljivi. Če-
prav so stvari tako drage, jih vendar
ne varujejo kot prej. Zakristan mnogokrat
najde v cerkvi kak pozabljen predmet, ki
ga pride pozneje lastnik iskat. Včasih se
pa celo zgodi, da se lastnik ne javi.
Še to pozabijo! Tako čakajo zdaj na
lastnika: 1 očala, zlata zapestnica, 3 kuč-
me, ročna torbica, 3 mreže za zelenjavo,
4 pari rokavic, 6 rokavic brez para in
cela zbirka rožnih vencev.

Zgubilo se je v zadnjem času precej
cerkvenih pesmaric. Če jih kdo najde, naj
jih vrne v zakristijo.

Sploh naj velja načelo: če kaj najdeš
v cerkvi, oddaj v zakristijo. Če v cer-
kvi ali v bližini izgubiš, povprašaj čim-
prej v zakristiji.

DUHOVNE OBNOVE. Za može so vsa-
ko prvo nedeljo v cerkvi sv. Jožefa,
za dekleta pa vsako zadnjo nedeljo pri
Mariji Pomagaj v stolnici. Vsak mesec
razpošljemo nekaj vabil, sedaj temu, sedaj
onemu. Vabljeni pa ste vedno vsi in vse,
čeprav bi ne dobili posebnega vabila. Čas
duhovne obnove je vedno tudi oznanjen
v časopisju. Kdor vsak mesec lepo ob-
novi svoje duhovno življenje, temu se ni
bati za večnost. Pa tudi krščanska skup-
nost pride lepo do izraza, ko n. pr. veliko
cerkev sv. Jožefa do zadnjega kotička
napolnijo sami zreli možje...

ALARM — BOMBE! V Zvonu je bilo
o tem že pisano. Morda pa je kdo že
pozabil. Ob bombardiranju prejme popo-
lni odpustek vsak, ki se skesa svojih
grehov, obudi popolno ljubezen do Boga
in izgovori: „Moj Jezus, usmiljen-
je!“ Povejte to vsem! Starši poučite otro-
ke. Najvažnejša je skrb za zveličanje duše.
Bog ve, če se je vsak na to spomnil zad-
njič, ko je 6 avijonov divjalo nad nami
in je eden treščil na Ižansko cesto. Tisti
napad je bil sicer majhen, a mogel bi
stati koga življenje. Bog nas varuj hujših.
Bodimo pripravljeni!

Ob desetletnici

Saj se malo čudno zdi, pa je le tako: g. Pokovec Tone že deset let vodi našo mladinsko godbo. Da, tako je: letos ta mesec mine deset let, odkar je prevzel vodstvo rakovniške godbe g. Tone. Prav bo, če se te obletnice spomnimo.

Bil sem takrat bogoslovec. Za veliko noč — to je bilo leta 1934 — naj bi sveti Oče Pij XI. razglasil don Boska za svetnika, vsi rakovniški bogoslovci pa naj bi za ta veliki praznik poromali v Rim. Seveda: na Rakovniku je kljub temu bilo predvideno vstajenje s procesijo, pri kateri naj bi kot običajno igrala tudi mladinska godba. Da bi jaz moral zaradi tega doma ostati, mi ni hotelo v glavo. Potožil sem svojo težavo g. Tomcu, takratnemu voditelju Mladinskega doma, in mu tudi predložil rešitev: g. Pokovca Toneta bi bilo treba naprositi — saj gotovo ne bo odrekel — pa bi bila stvar rešena. Ker g. voditelj ni imel nič proti, smo šli takoj nad g. Toneta — k njemu nekoliko s strahom in dvomom, od nje ga pa veseli, ker je sodelovanje drage volje sprejel. Tako je g. Pokovec prišel prvič k naši mladinski godbi. Res, da smo ga takrat naprosili samo za veliko noč. A ker sem moral takoj po prihodu iz Rima k vojakom, me je nadomestoval tudi ves čas moje vojaške

službe. Ko sem se na jesen vrnil, še je hotel umakniti. Tedaj smo ga pa zaprosili, naj bi stalno prevzel vodstvo mladinske godbe in g. Tone je sprejel. Bilo je to sredi meseca oktobra leta 1934.

Kakšno delo je v teh desetih letih g. Pokovec pri godbi opravil, je na kratko nemogoče povedati. Koliko ga je to stalo, ve samo tisti, ki je kdaj že imel s tem opraviti. S svojo vedro, skromno, a prav zato naravnost brezprimerno požrtvovalnostjo in vestnostjo je dvignil mladinsko godbo številčno, zlasti pa kakovostno do tako lepe višine, da so jo zadnja leta pred vojno na vse kraje klicali na prireditve.

Mogel bi še in še naštevati. Ne bom. Pribijem naj samo eno misel: Delo, ki ga je vršil g. Pokovec kot kapelnik skozi deset let, more tako vršiti samo tisti, ki ljubi glasbo in mladino. Obojega se je on navzel pri don Bosku in njegovih sinovih. Ob desetletnici njegovega tako lepega in uspešnega dela mu izrekamo pristržno zahvalo za njegov trud. Obenem pa želimo, da bi čim prej zopet zadoneli veseli glasovi „pleha“ in lesa pod njegovo roko, da bi v bodoče s svojim delom toliko kot doslej in še več storil Bogu v čast, domovini in naši mladini pa v korist!

Dealine

KROŽKARJI so se lepo spomnili svojih pokojnih članov. V bodoče se bo namreč brala vsako prvo nedeljo v mesecu ob 8 za pokojne krožkove člane sv. maša, ki jo oni oskrbijo. Vse hvale vredno!

V OKTOBRU bomo k našim večernim molitvam pridejali še vsaj eno desetinko rožnega venca. Ob sobotah in nedeljah — in kdor le more tudi druge dni — bomo pa molili rožni venec v cerkvi pred večernim blagoslovom.

PROSTORI MLADINSKEGA DOMA bodo med šolskim letom odprti ob delavnikih od 8 — 10 dopoldne za vse, popoldne pa od 3 — 6 za drobiž, od 4 — 8 za naraščajnike, od 5 — 9,30 za krožkarje. Ob nedeljah in praznikih za vse od 8 do 12 in od 13 do večernega blagoslova, po blagoslovu za naraščajnike do 8, za krožkarje pa do 9,30.

VEČERNE MOLITVE so za drobiž vsak dan ob 6, za krožkarje ob 8. Naraščajniki se lahko pridružijo eni ali drugi skupini.

PEVSKÉ, GODBENE IN DRAMATSKE vaje so za manjše po večernih molitvah ob 6, za odrasle po molitvah ob 8.

VSI ŠPORTNIKI morajo urediti svoje vaje tako, da se morejo udeležiti večernih molitev, oziroma blagoslova.

UČILNICA za dijake bo tudi letos vsak delavnik od 2 do 5 popoldne. Prijaviti se je treba najpozneje do 20. oktobra pri voditelju mladinskega doma. Na poznejše prijave se ne bo mogoče ozirati. Najbolje je, da prijavo izvrše starši sami, da se tako lahko natančno o vsem pogovore z vodstvom. Vsi dijaki, ki so lansko leto do konca redno obiskovali našo učilnico, so šolsko leto s prav lepimi uspehi končali.

VSEM SOLARJEM IN DIJAKOM prav toplo priporočam, da vzamejo šolo takoj v začetku leta resno. „Dobro začetno na pol končano“ velja o šoli še posebej. Šola je zdaj prva in glavna vaša dolžnost. Šele, ko si pripravljen za šolo, pridi v mladinski dom. Pri vsem svojem prizadevanju in trudu pa ne pozabi, da je „začetek modrosti strah božji!“ (Preg 1, 7.) Nikoli ne začeni in ne konči svojega učenja, tudi doma ne, brez kratke molitve k Bogu. Potem bo tvoje delo res uspešno. Kadar ti je le mogoče, pojdi tudi ob delavnikih k maši, da si izprosiš čim več božjega blagoslova! Ne pozabi, da boš v življenju vsak dan najbolj potreboval znanje, ki si ga boš pridobil pri verouku. Zato noben mladinec ne bi iz verouka smel imeti slabšega reda nego prav dobro. Tvoje geslo bodi: Dober mladinec, dober učenec, dober dijak!

ZA MISIJSKO NEDELJO pripravljamo lepo akademijo. Zato vsi pevci in igralci prihajate redno k vajam. Vsi drugi se pa akademije gotovo udeležimo!

NAŠI NOGOMETAŠI so močno oživeli. Saj nastopa kar šest moštev. Najmlajši so še najbolj neugnani: vsako nedeljo so vsaj z dvema moštvoma nastopili. Včasih so zmagali, včasih zgubili. Glavni boj se vrši seveda z Mladiko. Pri prijateljskih tekmah so se kar dobro odrezali, pri pokalnih jim pa Mladikarji kar nočejo prepustiti prvega mesta. Zato so se odločili, da sami na svojem igrišču prirede pokalni turnir in pokažejo Mladikarjem in nam vsem, da si znajo tudi oni priboriti pokal. Bomo videli, ali jim bo njihovo „bahaštvo“ uspelo. Na uho povedano: saj bi bilo lahko še kaj iz njih, ko bi poznali malo več discipline in bi malo redneje

prihajali k vajam. Brez tega pa ne bo nič iz njih. Brez žrtve in podrejenosti redu tudi pri športu ni uspeha! Juniorji sodelujejo pri nagradnem turnirju ljubljanskih moštev. Zanje pa velja: „Kdor se povišuje, bo ponižan!“ Zmage pri raznih prijateljskih tekmah (Ljubljano so odpravili z lahkoto kar z 9:2) so jih tako napihnale, da so mislili, da so sploh nepremagljivi. „Edino z Mladiko bo malo bolj trda, z drugimi bomo kar pomedli. Prvo mesto in z njim dve žogi nam ne uide!...“ Pa je prišla prva tekma in to z Vičem, ki je z Ljubljano komaj remiziral (0:0), in — konec je bilo njih napuha! Kljub vsej premoči so tekmo zgubili z 0:1. In z njo seveda dve dragoceni točki in najbrže tudi prvo mesto. Tako so bili „velikodušni“ z Vičem, da so celo obe enajstmetrovki zastreljali! Zato so pa bili tudi tako „poklapani“ ves teden, da jih skoraj nisi spoznal prej tako ponosnih Korotanskih juniorjev. Šele naslednja tekma z Zabjekom, ki so jo vzeli sedaj vse resneje, jim je zopet pomagala malo do sape, ko so odpravili nasprotnika v res lepi igri z 10:0. Kaj ne, fantje, „izkušnja je najboljša učiteljica“? Mislim, da si boste za vse življenje zapomnili, da — kakor povsod — velja tudi pri nogometu: „Kdor visoko leta, nizko pade!“ No, in za ceno tega spoznanja, je končno ta poraz kar zelo dobrodošel! Naše prvo moštvo nastopa skupaj z Mladiko. Ker ne Korotancev ne Mladikarjev ni toliko doma, da bi lahko sestavili sami celotno moštvo. Kombinacija je zelo posrečena. Saj je pri vseh dosedanjih tekmah to moštvo pokazalo še najlepšo igro, zlasti pri Hermesu in Ljubljani. Hermes so mora za svojo zmagico (4:1) zahvaliti bolj sodniku kot pa igri! Ljubljana je ta itak ligaško moštvo, in bi bilo kaj čudno, če bi jo drugorazredno moštvo obrnilo. Zabjak so odpravili s 7:0. Lahko bi pa še vsaj tolikokrat potresli njegovo mrežo, če bi tako zaigrali kakor prejšnjo nedeljo s Hermesom. Kako bo v bodoče, pa drugič. Veliko sreče!

MARIJIN VRTEC IN MINISTRANTJE: Zaradi pomanjkanja prostora bo natiskano poročilo o vašem živahnem delu in življenju v prihodnji številki Zvona. Danes rečemo samo to, da bo poročilo lepo in za vas častno, če boste ostali tako delavni kot doslej. Posebno se gibljejo ministrantje. Zato na svidenje prihodnjič!

V srečni hvaležnosti sv. Mali Tereziji

SV. M. TEREZIJI se iskreno zahvaljujem za pomoč moji ženi v smrtni nevarnosti in prilagam obljubljeni dar za eno rožo v njenem svetišču. I. C. Lj. — V VELIKI STISKI je božja pomoč znova in znova tako očitvidna, da čutiva sveto dolžnost, da s to zahvalo izkaževa čast in ljubezen njej, naši M. Tereziji, in pokloniva svoj dar za njeno svetišče. Milka in Viktor Kovač, Lj. — PRESREČEN se zahvaljujem sv. M. Tereziji in škofu Baragi za ozdravljenje svojega sina od zelo nevarne bolezni. C. V., Ljub. — SV. M. TEREZIJI zahvalo in dar, ker mi je ozdravila vnučka. M. S., Lj. —

SV. MALA ČUDODELKA mi je vrnila zdravje. S hvaležnostjo poklanjam skromen dar njeni cerkvi. I. I., Ljublj. okolica. — TISOČERA ZAHVALA sv. M. Tereziji in mali Nenici, ki sta nam tako čudovito rešile hčerko in nam jo vrnila. Družina A. in M. Kompare, M.

PRISRČNO SE ZAHVALJUJEJO SV. M. TEREZIJI za prejete dobrote ter pošiljajo svoj dar hvaležnosti za njeno svetišče: Jeršin Fr. za uslišano prošnjo; Femec Fr.; Šimenc Dragica v zahvalo za zdravje; Ramovž M., Borovnica; Prinčič Olga za pomoč v stiski; Jurak Než. za posebno dobroto; Plevnik Fr. za zdravje.

DAROVI

ZA SVETIŠČE SV. TEREZIJE NA KODELJEVEM

DAROVALI: L. 1000 Jenko Avgust; L. 300: A. Š., Javor; L. 250: I. I. Rovte; L. 200: Lenič Slava; L. 130: Kvartič Katinka; L. 100: Neimenovana, Kranjc Em., Petkovšek Fr.; L. 50: Kristanc Sev., Rejšek Hel., Levstek Fr., Palčar F. (po M. Bergant); L. 30: Čargo M., Lakmajer Fr.

ZA KUBIČNI METER ZIDU NOVEGA SVETIŠČA (L. 125) so darovali: Puhar Ivana (2 m); Pustavrh Neža, I. I.,

Cerar M., Mavec Fr., Mihelčič Roz., Zottman Iv. Ostane neplačanih še 962 kubičnih metrov zidu.

SV. MALI TEREZIJI SO POKLONILI ROŽE: 3 rože: Hauptman Malč, I. I.; 1 rožo: Ga. Elsner, Kozina Am., Sešek Fr., Retelj Marija.

NABRALI: L. 225: Zeleznik Marija; L. 130: Tršinar Ana; L. 20: Šetina J.

K Bogu po plačilo so odšli dobrotniki, naročniki in prijatelji Terezijinega svetišča

Javornik Minka, Avsec Franja, Dr. Breznik Anton, Rjavec Frane, vsi v Ljubljani; Košnik Angela v Spod. Brniku na Gor. velika častilka sv. M. Terezije in širiteljica „M. Cvetke“; Rozman Helena, Vel. Mlačevo; Vrhovec Jerica, Ljubljana.

† FRANC ČERNE

Pri izvrševanju svojega poklica, kot železničarski strojevodja je postal 27. avgusta žrtev zračnega napada. Nepojmljiva so božja pota!

Bil je mirnega, blagega značaja, de-

laven, vedno pripravljen storiti vsakemu le dobro. S tem si je pridobil veliko prijateljev. V prostem času se je udeleževal v dobroteljskih ustanovah. Posebno skrb je posvečal svoji družinici. Pobožnost do sv. Terezije je nežno gojil sam, kakor tudi vsi njegovi domači. Mlada čudodelka mu bodi plačnica za vse! O njem smemo po vsej pravici reči: Bil je globoko veren kristjan, zvest vršilec svojega težkega poklica in zaveden Slovenec. — Ohranimo pokojnika v blagem spominu v svojih molitvah. — Bog daj še mnogo takih mož našemu narodu!

Bog jim daj večni pokoj!

Praznik Male svete Terezije

V NJENEM SVETIŠČU NA KODELJEVEM

V NEDELJO DNE 8. OKTOBRA 1944

Devetdnevnica

Kot priprava na slovesni praznik Male Cvetke služi devetdnevna pobožnost, ki začne 29. septembra. Opravljamo jo po sledečem sporedu:

Zjutraj ob 6 sv. maša z blagoslovom in ljudskim petjem.

Zvečer ob pol 8 govor, nato litanije in blagoslov. Ob četrtna 8 se začne moliti rožnivenec.

Govorniki obravnavajo sledečo tvarino:

Petek, 29. sept.	Posvečuj Gospodov dan (g. kanonik Franc Koretič)
Sobota, 30. sept.	Ne skruni božjega imena (g. dr. Srečko Zamjen)
Nedelja, 1. okt.	Ljubi svojega bližnjega (g. dr. Vilko Fajdiga) ob 4 pop.!
Ponedeljek, 2. okt.	Bogoljubno življenje (g. Franc Cigan)
Torek, 3. okt.	Družinsko življenje (g. župnik Miha Jenko)
Sreda, 4. okt.	Čisto življenje (g. dr. Jakob Žagar, C. M.)
Četrtek, 5. okt.	Apostolsko življenje (g. dr. Franc Mihečič)
Petek, 6. okt.	Molitev (p. Jakob, O. F. M.)
Sobota, 7. okt.	Zaupanje v Boga (g. dr. Andrej Farkaš)

Na praznik 8. oktobra. Ob osmi uri bo slovesna služba božja, ki jo bo opravil ravnatelj škof. semenišča g. kanonik **Anton Vovk**. Mešani zbor bo izvajal Wagnerjevo „Jubilate Deo“ ob spremljavi radio orkestra. Med mašo skupno sv. obhajilo mladine. Nato bodo še tihe sv. maše, zadnja se prične ob pol 11. Vernike vabimo predvsem k slovesni službi božji ob 8.

Popoldanska pobožnost se začne ob tričetrt na 4 z molitvijo sv. rožnega venca. Ob 4 bo imel govor prevzvišeni gospod škof **dr. Gregorij Rožman**, nato litanije in blagoslov. Na koncu darovanje za cerkev okoli oltarja, kakor tudi pri jutranjih sv. mašah.

Vabimo vse častilce sv. Male Terezije k obilni udeležbi pri dopoldanski in zlasti še k popoldanski slovesnosti. Nešteto milosti nam je že izprosila Mala Cvetka, kar pričajo številne zahvale, ki prihajajo dan za dnem. Njeno največje veselje je trositi rože božjih dobrot bratom in sestram na zemlji. Treba je samo moliti in prositi. Vse letošnje pobožnosti in slovesnosti bomo opravljali za mir. Razlog več, da se jih bomo zagotovo in vztrajno udeleževali.

V oktobru bomo opravljali **rožnovensko pobožnost** ob nedeljah ob 4. popoldne, ob delavnikih pa ob pol 8 zvečer. Vsaka družina naj pošlje vsaj enega člana k skupni molitvi v cerkev.